

Ett barn gör sig en bild av Gud. Barn har ofta en intuitiv och naturlig gudstro och tänker konkret. Därför blir också gudsbilden konkret och utifrån barnets referensramar. Kanske bilden av en snäll farbror med vitt hår och skägg, som sitter på ett moln och tittar ner på människorna. När åren går ifrågasätts den förenklade gudsbilden – om den inte fått redskap att växa. ”Inte kan jag tro på det där.” Gudstron avvisas ungefär som tron på tomten försvinner när vi genomskådar föräldrarnas välmenande bluff. Eller så finns en aning kvar om att Gud finns. Kanske som en längtan efter tryggheten som infann sig vid aftonbönen. Eller som en aning om något större när vi ställs inför naturens skönhet. Eller som en förundran inför undret vid ett barns födelse. Men om gudsbilden är ett barns och den övriga verklighetsuppfattningen en vuxens riskerar Gud att tona bort vid horisonten, som ett av de där molnen han antogs sitta på.

Jag tror att en av anledningarna till att gudstron försvinner, eller hamnar i ett passivt pausläge, är att gudsbilden inte fått mogna och fått substans i takt med att vi vuxit och mognat på andra områden i livet. Eller så har den förminskats av ytliga vrångbilder. Om vi läser Bibeln som en samling vackra, men lösryckta, berättelser utan något större

sammanhang blir den snart ointressant. Om de för tron så viktiga sammanhangen om skapelsen, syndafallet och förståelsen av Jesu död och uppståndelse förtylligas, då förlo- rar de snart sin betydelse. Om tron blir ett må-bra recept för ett tryggare liv, då blir den knappast något som på dju- pet påverkar mitt liv även om jag fortfarande tror på Gud. Då reduceras tron till en metod som konkurrerar med yoga och mindfulness eller den senaste självhjälpsboken. Om det kristna hoppet bara blir en privat livförsäkring om ett liv efter detta får jag ingen vision för att engagera mig för andra människor eller för skapelsen. Om den kristna kärle- ken blir en sentimental självbekräftelse blir den inget som driver mig att ge kärleken vidare till andra.

Jag tror att vi alla riskerar att förminska trons verklighet. Har man bara sett en liten skogstjärn är det svårt att ana havets oändliga vidd. Våra perspektiv behöver vidgas. De bibliska texterna har så mycket större djup och så mycket vidare betydelse. Jag har läst Bibeln i flera decennier. Ändå har jag naturligtvis bara begripit en bråkdel av innebörden i den bibliska berättelsen. Men det lilla jag har sett har gett mig en aning om att Gud är så mycket större än jag har för- stått och att hans vision för världen är så mycket vidare.

Själv har jag vuxit upp i en varm kristen miljö. Jag fick tron med mig med modersmjölken. Jag är tacksam för bar- natron jag fick som liten. Men jag är också tacksam för att jag gång på gång mött människor som har utmanat mina perspektiv och hjälpt mig att få en vidgad och fördjupad förståelse av trons innehåll. Det har skett genom att jag har kunnat läsa av ärligheten och äktheten i människors tro och

andlighet. Visst har jag råkat på människor där läpparnas bekännelse inte stämt överens med hur livet har levt. Men jag har också mött dem som har provat trons bärighet och sett den hålla, trots oerhörda prövningar. Jag har sett att tron klarar en intellektuell granskning. Några av de skarpaste hjärnor jag har träffat på har funnits hos troende kvinnor och män. Jag är också tacksam för att jag, både genom goda lärare och genom litteraturen, har fått en fördjupad förståelse för innebörden i den bibliska berättelsen. Bibellärare och teologer, både från min egen tradition och från andra kristna sammanhang, har gett mig ett vidgat perspektiv på tron och på Skriften. Det är därför jag med glädje och trygghet har fortsatt att bekänna min tro på Jesus Kristus. Om gudsbilden stannat kvar i barnatrons förenkling, eller begränsats av vrångbilderna, så hade jag knappast varit en kristen i dag. Om jag genom de här texterna kunde vidga perspektivet en aning för någon läsare så har de inte skrivits förgäves.

Under arbetet med den här boken har jag fått stöd och goda förslag av flera personer, bland annat Hans Erik Bylund, Ellen Pommer, Arvid Nyström, Emil Perder och Frida Nyberg. Ett varmt tack till er. Tack också till min fru Elisabet som har stöttat och uppmuntrat mig att skriva.